

[Hans Kjær.]

gere indeholder det, at man også skal overvåge virkningen af lovgivningen og har indberetningsret til ministeren — den til enhver tid relevante minister — om de virkninger, man måtte konstatere. Allerede heri ligger en indbygget sikkerhed for, at hvis den opfattelse, som jeg har af det, der nu sker i forholdet til de hidtidige § 24-virkomheder, ikke er rigtig, ja, så vil det komme frem i lyset. Det må være en selvfølge med en sådan generel overvågningspligt og indberetningsret, at hensigten dermed må være, at det fremkomne må give anledning til politiske beslutninger. Hvis det ikke var det, så var bestemmelsen i sig selv aldeles overflødig.

Vi har under de forligsbestræbelser, som jeg omtalte, forsøgt at finde en tydeliggørelse af dette ved at tale om, at der måske kunne pålægges en direkte pligt særskilt for dette område til at gøre det så hurtigt, som et erfaringsmateriale foreligger, og til at fastlægge en sidste frist for det, sådan at man virkelig fik mulighed for at se, om vore synspunkter holder. Det har socialdemokratiet ikke fundet tilstrækkeligt, og det forstår jeg ikke, fordi vores udgangspunkt naturligvis må være det, at den opfattelse, vi har om dette forhold, er holdbar; igennem en bestemmelse som skitseret ville man jo få at se, om det var rigtigt eller ikke rigtigt.

I den formulering, vi arbejdede med, sagde vi, at der kunne i så fald være tale om at genindføre § 24-bestemmelsen eller at sikre mod disse uønskede virkninger på anden måde. Den sidste formulering gik på det, som fru Lis Groes var inde på, hensynet til vort eventuelle medlemskab af EC. Vi kan jo komme i den situation, at det på det tidspunkt ville være mere hensigtsmæssigt at sikre de pågældende hensyn på anden måde, hvis det skulle vise sig nødvendigt.

De omfattende drøftelser i udvalget har ud over det forligsbestræbelsesmæssige, som ikke blev til noget, alligevel været til nytte på andre områder. Man kan sige, at et afklaringsarbejde er fortsat, og udvalget har især interesseret sig for de administrative hensigter med lovens virke i praksis og med den informationsvirksomhed, der er nødvendig over for de berørte erhverv.

Fru Lis Groes siger, at lovforslaget er uklart. Det er min opfattelse, at på de om-

råder, hvor man selv kan foretage prisforhøjelser uden dispensation, er lovforslaget netop i kraft af den udformning, vi har givet det snart herostratisk berømte § 5, stk. 1, nr. 5, netop udmærket ved sin klarhed — i modsætning til den formulering, socialdemokratiet ønskede.

Problemerne opstår inidlertid med dispensationsbestemmelserne, for det er jo et karakteristisk element i denne lovgivning, at den vel er restriktiv, men også fleksibel. Jeg forstår da godt, at det ikke er muligt for monopoltilsynet eller dets direktør at reddegøre for i detaljer, hvordan man kan nå frem til klare retningslinjer for dispensationsbestemmelser, førend man får noget materiale at arbejde med, men udvalgets interesse for disse ting er jo kommet til udtryk i en bemærkning her i tillægsbetænkningen, hvor det samlede udvalg har givet udtryk for, at man er enig i, at monopoltilsynet ved administrationen af loven skal tilse, at ingen urimelig forskelsbehandling af de af loven berørte virksomheder finder sted. Heri ligger for så vidt en erkendelse af, at loven ved at bygge på et datogrundlag — et forhold, som jeg har peget på også under de tidligere behandlinger her i tinget — indeholder muligheder for en forskelsbehandling. Med den refererede bemærkning i tillægsbetænkningen har det samlede udvalg givet en klar vejledning til administrationen om at undgå urimelige konsekvenser heraf. Et af de problemer, som nødvendigvis må opstå ved en tilbageføring til en dato, har netop været problemet om indregning eller ikke-indregning af oktoberpristallets dyrtidsportion sidste år, og det er et af de områder, hvor dispensationsmulighederne kan sikre, at der ikke opstår urimelig forskelsbehandling. Jeg formoder, at en virksomhed, hvis den kan dokumentere, at den ikke i sin prisdannelse før den 22. september har indregnet denne dyrtidsportion, har adgang til at udnytte denne dispensationsmulighed.

Jeg mener også, der i bemærkningen om, at administrationen skal tilsikre, at man undgår urimelig forskelsbehandling, må ligge noget i forhold til kontrakter, der er lovligt indgået på et tidspunkt, hvor pristoplovens virkninger ikke var til stede. Lovforslaget medfører netop ved sit datoudgangspunkt en tilbageføring til pristoplovens gennemførelse, og enhver ved jo, at